

„Тѣ ме наскърбиха много днесъ, но и азъ зная какъ да си отмѣстя! . . . За обѣдъ нѣма да се завърна у дома, за да помислятъ, че съмъ се удавилъ въ морето. Като ме чакатъ малко, ще излѣзатъ всички да ме търсятъ край морето. Тѣ ще плачатъ и ще си скубятъ коситѣ, а азъ ще се смѣя на ума имъ скритъ въ нѣкое затулено мѣсто. А за да повѣрватъ, че наистина съмъ се удавилъ, ще оставя на това мѣсто обувката и горнитѣ си дрехи“.

И безъ да губи врѣме, оставя обувката, горнитѣ дрехи и шапката си на пѣсъка, далечъ отъ скалата на 100—200 крачки и почна да дири угодно мѣсто за катерене. На очитѣ му се мѣрна една широка пукнатина съ стѣпало за сѣдане. Приближи се до скалата и почна да се катери внимателно.

Не усѣти той какъ за нѣколко минути се намѣри въ широката дупка съ стѣпалцата, които бѣха доста нависоко отъ морската вода. Джекъ ги разгледа внимателно и си каза: „Ще се скрия тукъ и нѣма да се обаждамъ никому; който смѣе, нека ме намѣри!“

Ала дупката не бѣше тѣй широка, както се изглеждаше отдалече: той едвамъ се настани въ нея. До това врѣме Джекъ гледаше само нагорѣ. Мѣстото не му се виждаше толкова страшно; но като погледна къмъ водата, тръпки го побиха и косата му настрѣхна отъ страхъ. Веднага позна голѣмата опасностъ, която го грози и погледна пакъ нагорѣ. Разгледа още веднажъ скривалището си и си заби здраво прѣститѣ въ пукнатинитѣ на скалата. Той вече не поглеждаше надолу: страхъ го бѣше да не падне въ морето, та шегата му да се обърне на цѣла истина.